

La Venezia di Margit Lőkös

Raccolte in un volume fotografico le più belle immagini della città lagunare
 prossimamente in mostra all'Istituto Italiano di Cultura

Lőkös Margit Velencéje

Egy fotóalbumban a lagúnák városáról készült legszebb képek –
 hamarosan megtekinthetők az Olasz Kultúrintézetben

Nel suo romanzo "La recita di Bolzano" ("Vendéjáték Bolzanóban") Sándor Márai fa dire al protagonista, il veneziano Giacomo Casanova, impegnato in un'appassionata apologia della propria città natale: „Venezia non è soltanto quel che si vede di lei. Quanti sono a conoscerla?... Bisogna esserci nati, per conoscere Venezia!”.

Venezia, sostiene il Casanova di Márai, “non è soltanto il luccichio bagnato delle calli anguste e il chiaro di luna sui piccoli ponti”. Particolari che anche lo sguardo dello straniero o del visitatore di passaggio riesca ad imprimere nella retina e a portare con sé nel proprio ricordo. Venezia, egli sembra dire, è molto di più dell'oro dei palazzi e dei riflessi delle sue acque. È uno stato d'animo, mi sentirei di aggiungere, in cui convivono un senso di libertà e di orgoglio nel trovarsi in uno dei luoghi più belli del mondo ed una quieta felicità appena offuscata di malinconia per il destino così fragile di questa città. Un sentimento complesso che, forse ancor oggi, solo i veri veneziani possono avvertire ed essere capaci di comunicare all'esterno.

Margit Lőkös (“Gí” nella sua arte di fotografa) non è certo nata né ha mai vissuto stabilmente a Venezia. Eppure, guardando le affascinanti immagini di questo libro (cui fanno da corredo i testi altrettanto stimolanti del grande poeta e scrittore Kamil Kárpáti) verrebbe quasi di pensare il contrario. Tanto questa donna ungherese innamorata dell'Italia è stata capace di carpire con il

Márai Sándor Vendéjáték Bolzanóban című regényének főhőse, Giacomo Casanova szülővárosa iránti szenvedélyétől indítva így beszél: „Venezia nem csak az, aminek látszik. Ki ismeri Velencét?... Ott kell születni, hogy ismerje az ember.”

„Venezia – állítja Márai Casanovája – nem csak esős csillogás a szűk utcákon, nem csak a holdfény a kis hidakon.” Ezek olyan részletek, amelyeket az áttutató látogató és a külföldi pillantása is képes retináján érzékelni és magával vinni emlékként. Venezia, ahogyan ő mondja, sokkal több, mint a paloták aranycsillogása és a fények visszaverődése a viziükön. Lelkiállapot, amelyben a szabadság és a büszkeség érzése keveredik, hisz a világ egyik legszebb helyén járunk, de a város törékeny sorsa felett érzett melankóliával, amely elhomályosítja a derűs boldogságot. Összetett érzés, amelyet talán még ma is csak az igazi velenceiek képesek közvetíteni a külvilág felé.

Lőkös Margit (Gí a fotóművészetben) biztosan nem született és nem is élt huzamosan Velencében. Mégis a könyv elbűvölő felvételeit nézve (amelyeket a nagyformátumú író és költő Kárpáti Kamil versszövegei és prózái tesznek teljessé) az ember hajlik rá, hogy az ellenkezőjét gondolja. Ennek a magyar hölgynek annyira kedves Olaszország, hogy képes volt tekintetével megérteni azt, amit egy egyszerű turista nem látna meg. Elmondható, hogy viszonya az olykor grandiózus, olykor intim jelenetekhez, amelyeket fényképezőgéppel megörökített, hitelesen „velencei”. Mintha csak neki és raj-

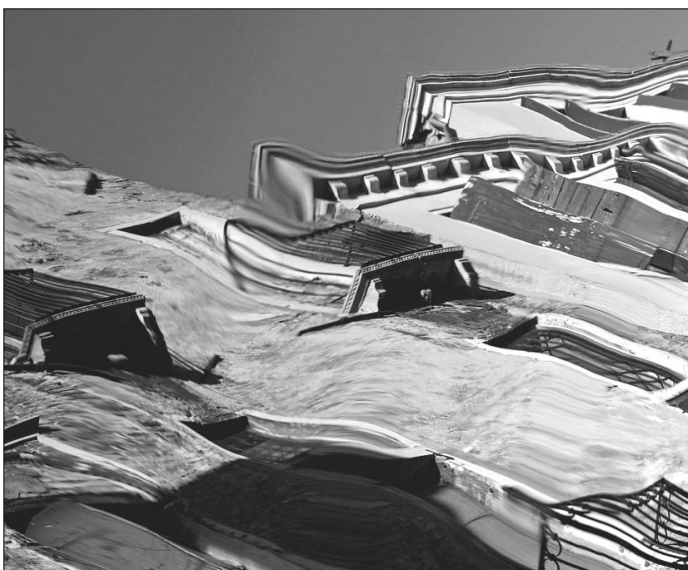
proprio sguardo ciò che gli occhi di un comune viaggiatore non saprebbero vedere. Autenticamente “veneziano” può dirsi dunque il suo modo di porsi davanti agli scenari – ora grandiosi ora più intimistici – che l'apparecchio fotografico ha saputo registrare. Come se solo per lei e attraverso di lei quelle immagini – case, palazzi, canali, calli e campielli – disvelassero il segreto di un “topos” fatto di emozioni prima ancora che dei due elementi fondamentali del fascino intatto della città lagunare: l'acqua e la pietra.

Acqua ora scura e misteriosa, ora lucente e ricca di magici riflessi. Elemento liquido che fa di Venezia qualcosa di unico al mondo, creando la sensazione che le costruzioni siano su di esso sospese e fluttuino quasi con il lento incresparsi dei canali in cui il vento soffia sottile. Pietra dorata dal riflesso del sole, che nell'acqua si confonde ed emerge vittoriosa ancorché corrosa dal tempo, in una città che più di ogni altra su questa terra riesce ancora a farci dimenticare la dimensione temporale ed il suo inesorabile fluire.

Tutto questo è nelle fotografie di “Gi”, e molto ancora. Venezia è unica nel vero senso della parola ed occorrono molti viaggi e molta pazienza per coglierne appieno tutti i doni che essa sa dispensare: quei lunghi viaggi e quella pazienza che questa grande fotografa ha certamente avuto per raggiungere risultati così sorprendenti. Si sa che l'arte fotografica, più di ogni altra, è capace non solo di descrivere fedelmente la superficie delle cose ma di imprimere al tempo stesso nell'immagine, di trattenere nell'inquadratura, ciò che sta dietro alle cose stesse, il loro intimo significato che solo l'occhio dell'artista è capace di vedere. È quanto “Gi” ha fissato con il proprio sguardo ed ha saputo trasmetterci, una volta di più, in centinaia di immagini di grande raffinatezza ed emozione estetica, oggi rese pubbliche per la nostra felicità.

Paolo Guido Spinelli

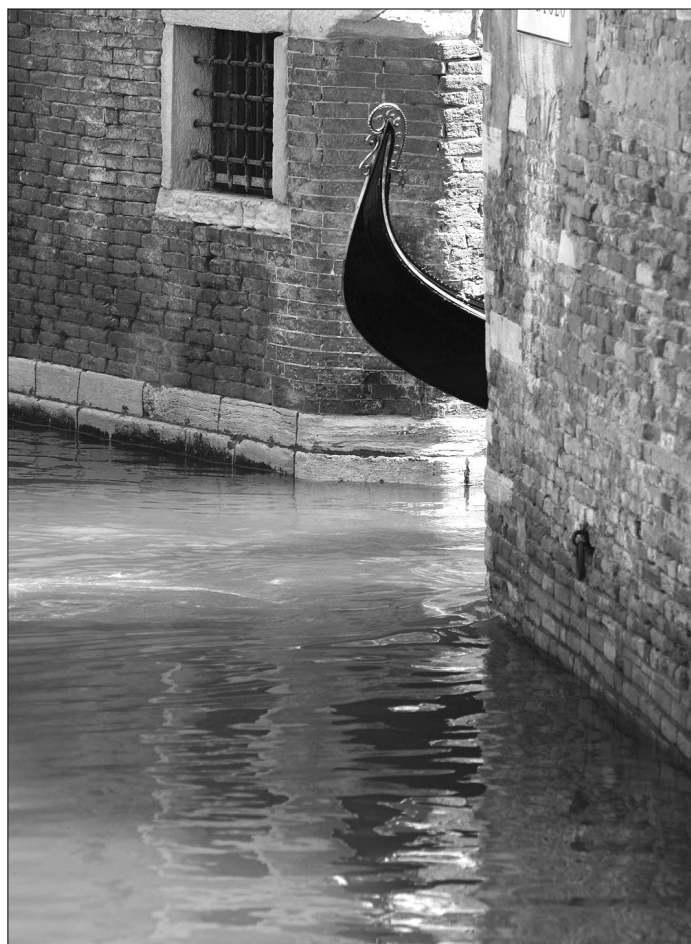
Ambasciatore d'Italia in Ungheria

ta keresztül, a képek – házak, paloták, csatornák, sikátorok, apró terkek – felfednék a hely titkát, amelyet inkább érzelmek alkotnak, hiszen a lagunák városa varázsának két alkotóeleme a víz és a kő.

Néha sötét és titokzatos a víz, máskor csillámló és varázslatos visszatükröződésektől fénylő. A folyékony elem, amely Velencéből a világon valami egyedülállót varázsol, azt az érzetet keltve, hogy az épületek maguktól lebegnek és hullámanak a csatornák lassú fodrozódásával együtt, melyek fölött mindig üde szél fúj. A napsütötte kő aranya, amely a vízben alámerül, majd győztesen kiemelkedik, noha az idő pusztítja egy olyan városban, amely bármely másiknál jobban képes elfelejtetni velünk az idő dimenzióját és könnyörtelen múltását.

Mindez rajta van Gi fotóin és még ennél is több. Velence a szó szoros értelmében egyedülálló és sok utazást, rengeteg türelmet igényel ahhoz, hogy feltárja valamennyi ajándékát: olyan hosszú időt, szeretetet és kitartást, amely ennek a nagyszerű fotográfusnak bizonyosan megadatott ahhoz, hogy ilyen csodálatos eredményt hozhasson létre. A fotográfia minden más művészetnél jobban képes arra,

hogy a felszín hű tükrözésén túl megmutassa azt is, ami a dolgok mögött húzódik, bensőséges jelentésüket, amelyet csak a művész szeme képes megérteni. Mindazt, amit Gi észrevett és nagy esztétikai érzékkel és kifinomultsággal több mint kétszáz felvételen megörökített, most nagy örömmel a közönség is megismerheti.

Paolo Guido Spinelli,

Olaszország magyarországi nagykövete

In his foreword to the photograph album *Káprázat Velencében* (Enchanted in Venice) by Margit Lökös, alias Gi, Paolo Guido Spinelli, Italian Ambassador to Hungary, praises the artist for understanding Venice and capturing the city in her photographs as can be done only by those who were born or have lived there, or those who feel a strong affection towards the city. The charming photographs are accompanied by the poems and prose of Kamil Kárpáti.